

Arrest

nr. 207 641 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. H. DE PONTIERE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 december 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 januari 2018.

1.3. Op 24 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 juli 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Rezakhel, gelegen in het district Azra van de provincie Logar. U woonde steeds in uw dorp, ging niet naar school, maar hielp uw vader wat op de landbouwgronden. Ook ging u jaarlijks voor de oogst van de tarwe naar het district Batikot in de provincie Nangarhar.

Daesh kwam aan de macht in uw regio van herkomst en eiste dat iedere familie een zoon zou sturen om zich bij hen aan te sluiten. Ook bij u thuis kwamen ze langs en er werd een dreigbrief van de hand van Daesh opgestuurd. Eerder was uw vader reeds om onduidelijke redenen gedood door onbekenden. Toen de strijders van Daesh na het opsturen van de brief nogmaals waren langsgeslagen bij u thuis, besloten uw moeder en oom dat u Afghanistan moest verlaten.

Na een vlucht van 50 dagen kwam u aan in België op 8 december 2015, en vroeg u internationale bescherming aan op 22 december 2015.

Eens in België hoorde u van uw moeder per telefoon dat uw broer N.(...) gedood werd. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dan ook gedood te worden door leden van Daesh.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer, een dreigbrief van Daesh, een bevestigingsbrief van de malleks betreffende uw problemen en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reële risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 25 januari 2018, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Azra. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker

die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er moet namelijk worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit en uw kennis over gebeurtenissen en personaliteiten in uw district dermate beperkt is dat u niet aannemelijk heeft weten te maken voor uw aankomst in België afkomstig te zijn uit Azra en dat u evenmin een zicht hebt gegeven wie u eigenlijk bent en wat u heeft gedaan voor uw komst naar België.

Wanneer u met deze vaststellingen op het eind van het onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 25 januari 2018 werd geconfronteerd, waarbij u uitdrukkelijk gewezen werd op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en reisdocumenten en waarbij u ook ruimschoots de kans kreeg overleg te plegen met uw advocaat, stelde u uw verklaringen inzake uw verblijfplaatsen bij en verklaarde u inderdaad niet steeds in Azra te hebben gewoond, zoals bij aanvang nochtans werd benadrukt door uzelf (CGVS, p. 3), maar slechts enkele maanden per jaar in Azra te hebben verbleven. Het grootste deel van het jaar, negen maand meer bepaald, was u gehuisvest in het district Batkot, provincie Nangarhar, zegt u, om er mee te werken aan de oogst van de tarwe (CGVS, p. 20). Er moet echter worden opgemerkt dat aan uw rechtzetting inzake uw verblijfplaatsen in Afghanistan evenmin geloof kan worden gehecht en ook andere elementen uit uw verklaringen erop wijzen dat u de Belgische asielinstanties helemaal geen zicht wenst te geven op uw identiteit, scholingsgraad, verblijfplaatsen en netwerk.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 3 december 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u 29 januari 2016 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 22 december 2015 verklaarde 16 jaar en dus minderjarig te zijn en ook een taskara neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 16 jaar in 1394 AK (2015 GK), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden (stuk 1 & CGVS, p. 12). Deze conclusie tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw documenten, waaronder de brief van Daesh en de malleks.

Over uw taskara legt u bovendien uiterst vage en weinig coherente verklaringen af. Zo is het frappant dat u er helemaal geen idee van heeft wanneer u exact uw taskara bent gaan aanvragen (CGVS, p. 11). Hoewel u meermaals aangeeft dat u exact 50 dagen onderweg was van Afghanistan naar België, waar u aankwam op 8 december 2015, (verklaring DVZ, d.d. 15/02/2016, vraag 31; CGVS, p. 12), weet u niet of het een jaar al dan niet enkele maanden voor uw vertrek was dat u uw taskara bent gaan aanvragen. Deze werd nochtans uitgegeven op 15 jawza 1394 AK (5 juni 2015 GK), niet zo heel lang voor uw vertrek dus.

Uw verklaring dat u in de lente bent vertrokken (CGVS, p. 11-12) strookt dan weer niet met uw verklaring 50 dagen onderweg te zijn geweest. Gezien u aankwam in België op 8 december 2015 moet u begin de herfst zijn vertrokken uit Afghanistan. Hoewel het vreemd is dat u de Afghaanse maanden niet kent, mag toch worden verwacht dat u als zoon van een landbouwer (CGVS, p. 4-5) op zijn minst de seizoenen correct weet weer te geven en weet in welk seizoen u vertrokken bent.

Bovendien kunnen er heel wat vragen worden gesteld bij het door u geschetste profiel van amper geschoolde landbouwerszoon (CGVS, p. 3-5). Zo geeft u aan enkel Pashtou te spreken, maar deze taal noch te kunnen lezen noch te kunnen schrijven (CGVS, p. 2 & 6). Deze bewering strookt allerminst met uw Facebookgebruik, gezien u op uw Facebookpagina zelf schrijft in en reageert op Dari/Pashtou teksten. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststelling zegt u dat u steeds aan een vriend vraagt om de foto waar u van houdt te becommentariëren (CGVS, p. 10). Vanzelfsprekend komt dit niet geloofwaardig over. Uw verklaringen over de heer M.(...) A.(...), een persoon met een link naar Logar maar met heel wat hoog aangeschreven vrienden in Kabul, zijn dan weer incoherent en eveneens ongeloofwaardig. In eerste instantie zegt u deze persoon pas te kennen sinds u in het opvangcentrum in België woont (CGVS, p. 8-9). U leerde hem kennen via uw vriend S.(...). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het CGVS op M.(...) A.(...) uitkwam wanneer werd gezocht op Facebook via het telefoonnummer van uw moeder, dat u opgaf bij uw asielaanvraag (fiche niet-begeleide minderjarigen, MINTEH), stelt u uw verklaringen bij en zegt u dat M.(...) A.(...) uw smokkelaar is (CGVS, p. 9-10). Geconfronteerd met de vaststelling dat deze persoon ook een foto van u postte, antwoordt u dat mensen nu eenmaal van anderen foto's posten, te meer omdat u gelukkig was dat u aangekomen was in België. Nochtans werd deze foto pas gepost op 16 november 2017, bijna twee jaar na uw aankomst in België. Ook roept het vragen op dat deze foto na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijderd werd van M.(...) A.(...) zijn Facebookpagina. De vaststellingen dat u verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling en duidelijk geen zicht wenst te geven op uw identiteit, brengt uw algemene ongeloofwaardigheid sterk in het gedrang.

In de kantlijn dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u op het CGVS niet kunt aangeven wanneer uw vader overleden is. Daar waar u bij uw asielaanvraag nog meegaf dat hij ongeveer een jaar eerder overleden was (fiche niet-begeleide minderjarigen, MINTEH; verklaring DVZ, vraag 5) kunt u op het CGVS zijn sterfdatum helemaal niet inschatten, zelfs niet of het een jaar al dan niet een maand voor uw vertrek was (CGVS, p. 23). Het betreft hier de dood van uw vader, geen detail in uw leven. Verwacht mag worden dat u dit treurige verlies toch ongeveer zou kunnen inschatten ten opzichte van uw vertrek uit Afghanistan.

Ook maakt u allerminst aannemelijk dat u in eerste instantie uw vader voor zijn dood hielp op de akker (CGVS, p. 5) en in tweede instantie na het wijzigen van uw verklaringen als seizoenarbeider meehielp aan de graanoogst in Batikot, provincie Nangarhar (CGVS, p. 20). Hoewel uw vader onder meer in Azra aardappelen teelde, kunt u helemaal niets kwijt over de aardappelteelt (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat uw vader dat deed, overtuigt vanzelfsprekend niet waarom u, de zoon die meehielp en er ook leefde, niets zou moeten weten van deze teelt. Straffer zelf, u weet zelfs niet of aardappelen al dan niet via zaad worden geplant of meer algemeen hoe hij dat plantte. De vaststelling dat u wel weet te vertellen over de hashteelt, doet hier geen afbreuk aan.

Ook tekenend is dat u niets kwijt kunt over de graanteelt in Batikot en meer algemeen over uw verblijf daar jaarlijks. Dat u er niet in slaagt uw verblijf in Batikot aannemelijk te maken, hoewel u dit pas aanhaalt op het eind van uw persoonlijk onderhoud om uw gebrekkige kennis over Azra te verklaren (CGVS, p. 20), ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate en maakt dat u de Belgische asielinstantie helemaal geen zicht wenst te geven op uw identiteit en afkomst. U verklaart dat u naar Batikot ging sinds u wat ouder werd (CGVS, p. 21). U hielp er vanaf de maand jauza (mei/juni) mee aan de oogst van het graan. Verwacht mag dan ook worden dat u zou weten wanneer het graan dat u jarenlang oogstte eigenlijk gezaaid werd, wat niet zo is (CGVS, p. 23). Over die negen maand in Batikot bent u vervolgens uiterst vaag en ontwijkend. Zo kunt u niet zeggen wanneer u eigenlijk aankwam in Batikot om er de graanoogst mee te verzorgen en op de vraag of u onmiddellijk kon starten met werken of er enkele maanden voordien al aankwam, zegt u dat u er zich niet bewust van bent, maar dat u "wat oogst deed en cricket speelde". Nochtans verbleef u ook in de winter in Nangarhar, met uw moeder, maternale oom en grootmoeder (CGVS, p. 23). Gevraagd wat u daar dan deed in de winter, antwoordt u opnieuw weinig verhelderend dat u cricket speelde. Gevraagd wat uw moeder deed na de graanoogst zegt u dat ze voeding at en thuis bleef. U bent er zich niet van bewust of uw maternale oom er werkte (CGVS, p. 23). Vanzelfsprekend kunnen deze verklaringen over uw jaarlijkse verblijf in Batikot niet overtuigen. Nochtans haalde u net deze jaarlijkse trektocht aan om uw nihile kennis over Azra te vergoelijken (CGVS, p. 20).

De vele gebeurtenissen over wat er reilde en zeilde in Azra de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zijn dan weer dermate frappant dat ook u, iemand die slechts enkele maanden per jaar in Azra zou hebben gewoond, er op de hoogte mag van zijn. De vaststelling dat u echter amper kennis heeft van bepaalde gebeurtenissen die het leven van de inwoners van Azra dermate bepaalden doet afbreuk aan uw

verklaring een vaste connectie met uw district van origine te hebben. Uw vader bleef namelijk in Azra (CGVS, p. 23). Dat jullie dan nooit over de leefomstandigheden en gebeurtenissen in uw regio zou hebben gepraat bij terugkeer naar Azra is niet geloofwaardig.

Een omissie in uw kennis over de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst is bijvoorbeeld uw onvermogen om uitgebreid en correct te vertellen over de vele wegblokkades die de taliban hebben opgezet de jaren voor uw vertrek. Zo weet u enkel na lang aandringen te melden dat het inderdaad eens gebeurde dat de taliban in uw regio een wegblokkade hadden opgezet aan het districtscentrum, maar voor hoe lang dat weet u niet (CGVS, p. 15). U voegt nog toe dat mensen geen boodschappen konden doen daardoor. U slaagt er niet in meer informatie te geven. Het is opmerkelijk dat u als inwoner van Azra zo gelaten en vaag blijft over de nochtans vele wegblokkades opgezet door de taliban. Geconfronteerd dat het geen eenmalige gebeurtenis was, en deze blokkades weldegelijk grote gevolgen hadden, zegt u het zich niet meer te kunnen herinneren (CGVS, p. 16). In oktober 2012, in de Afghaanse kalender de maand akraab, hadden de taliban reeds twee dagen lang de wegen naar Azra geblokkeerd. Gezien u aangeeft dat de oogst van de hasj in akraab valt en u dan zeker aanwezig bent in Azra (CGVS, p. 5 & 20), mag worden aangenomen dat u hierover heel wat informatie over zou kunnen geven. In 2013 stierven er zelfs nog zeven mensen, waaronder vijf kinderen, omwille van ondervoeding door een wegblokkade die maar liefst vijf maand duurde. Bewoners waren in die tijd afgesloten van basisvoorzieningen zoals voedsel en gezondheidszorg. De prijzen van levensmiddelen schoten de lucht in. U haalt aan zoiets er nooit te hebben gezien (CGVS, p. 17).

In mei 2015, enkele maanden voor uw vertrek, sloten de taliban nog tal van wegen in Azra waardoor mensen bijvoorbeeld niet meer naar de provinciehoofdstad konden. Dat u dit niet ter ore zou zijn gekomen, als bewoner van Azra is gewoonweg niet te geloven.

In navolging van al deze blokkades had de overheid maar liefst 300 ton tarwe verspreid onder de noodlijdende bevolking van Azra. Dat u dit zou zijn ontgaan als inwoner of u niet ter ore zou zijn gekomen, is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 17). Vreemd is ook dat de naam Niaz Mohammad Amiri u niets zegt (CGVS, p. 19). Deze gouverneur van Logar had vijf miljoen Afghani achtergehouden dat nochtans door de vorige gouverneur voor de mensen in Azra werd opzijgezet. Er kan aangenomen worden dat de beschuldiging dat Niaz Mohammad Amiri de gelden die voor de burgers van Azra bestemd waren maar zelf inde, leefde onder de bevolking in Azra waardoor uw onwetendheid over deze persoon en zijn onfatsoenlijke daad andermaal een aanwijzing is dat u niet in Azra verbleef zoals u verklaart.

Over een ander groot incident dat in Azra was gebeurd bent u dan weer uiterst kort van stof. Zo haalt u aan dat er eens een vliegtuig was neergestort en de taliban dit verbrandden en de inzittenden meenamen (CGVS, p. 16). Meer over deze toch wel uitzonderlijke vangst van de taliban kunt u niet geven, wat veelzeggend is voor uw ongeloofwaardige herkomst uit Azra. Zo weet u niet of de inzittenden buitenlanders of Afghanen waren en weet u niet wat er met deze mannen is gebeurd (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat een inwoner uit deze regio niet op de hoogte zou zijn dat dit niet zo alledaagse incident betrekking had op maar liefst elf buitenlanders en dat deze pas na moeilijke onderhandelingen met behulp van de plaatselijke malleks vrij waren gekomen. Uw bewering dat niemand dat weet omdat dat niet kan worden gevraagd uit schrik voor de taliban is niet geloofwaardig (CGVS, p. 16). In een orale cultuur als die in Afghanistan mag aangenomen worden dat de ontvoering van buitenlanders als een lopend vuurtje de ronde gaat en evenzeer dat plaatselijke malleks deze buitenlanders vrij kregen uit handen van de, door u eveneens beschreven meedogenloze taliban.

Ook wanneer wordt gepeild naar de veiligheidssituatie in Azra in de jaren voor uw vertrek moet worden opgemerkt dat uw kennis hierover te kort schiet. Zo haalt u een incident in het district Hesarak aan wanneer wordt gepeild naar grote gevechten tussen de taliban en de overheid waarbij heel wat talibs om het leven kwamen (CGVS, p. 19). In Azra zelf kunt u zich geen incident herinneren. Een tweetal jaar voor uw vertrek lieten echter op slechts een tweetal weken tijd maar liefst tweehonderd talibanstrijders en een tiental overheidssoldaten het leven bij gevechten in Azra zelf. Hiermee geconfronteerd verwijst u opnieuw naar Hesarak, wat niet goedpraat dat u de gebeurtenissen in Azra niet kent.

Ook uw kennis over belangrijkste figuren in uw geboorteregio schiet dermate te kort om geloof te kunnen hechten aan uw herkomst aldaar. Hoewel u zelf enkele leiders van de taliban bij naam noemt (CGVS, p. 14) is het frappant dat u door het CGVS genoemde commandanten als Maulvi Jalaluddin en Maulvi Mansoor niet kent (CGVS, p. 18). Maulvi Jalaluddin was de rechterhand van de districtchef van

de taliban voor Azra en Maulvi Mansoor de militaire leider van de taliban voor Azra. Beide heren werden gedood niet zo lang voor uw vertrek. U heeft echter geen weet van bekende talibanstrijders die zouden gedood zijn (CGVS, p. 19). Saad Emarati situeert u dan weer bij de taliban, terwijl deze deze beruchte persoon die tientallen onschuldige mensen doodde en actief was in onder meer Azra bekend staat als leider van de terreurbeweging Daesh en net onder druk van de taliban uw provincie uit vluchtte (CGVS, p. 18). Hieraan gekoppeld is het vreemd dat u nog nooit heeft gehoord van Haji Samar Gul Rashid, administratief hoofd van Azra district (CGVS, p. 17) en van provinciale raadsleden als Haji Dur Gul en Hasibullah Stanikzai (CGVS, p. 17 & 19). Zelfs de districtchef van Azra op het moment van uw vertrek, Hamidullah Hamid, doet geen belletje bij u rinkelen (CGVS, p. 17-18). Bij het horen van die naam zegt u enkel dat het Kazi Hamidullah moet zijn, een leider van de taliban. In een andere positie, niet bij de taliban, kent u hem niet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig bent uit Rezakhel in het district Azra gelegen in de provincie Logar en deels in het jaar in Batikot, provincie Nangarhar zou hebben gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Afghanistan en uw profiel kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u voor uw komst naar België in Azra heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Zoals eerder aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan uw zogenaamde bijkomende beweringen het grootste deel van het jaar in Batikot te hebben verbleven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Zoals eerder gemeld kan er geen waarde worden gehecht aan uw taskara. De brief van Daesh is geen officieel document en bevat samen met de briefomslag geen aanwijzing over uw recent verblijf, zodat ze in geen geval afbreuk zouden kunnen doen aan de motieven van de negatieve beslissing. De verklaring van de malleks werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrontheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 3, 8 en 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 1, 2, 3, 4, 5, 6 en 8 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

*“De verzoekende partij vooreerst betwist dat de gegevens van zijn taskara niet juist zouden zijn;
Dat de verzoekende partij contact zal opnemen met zijn moeder en grootmoeder, die hem de taskara bezorgden;
Dat de Commissaris-generaal zijn beslissing grotendeels steunt op de gegevens afkomstig uit het facebookaccount van de verzoekende partij;
Dat deze gegevens vallen onder de toepassing van de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, die van openbare orde is;
Dat deze gegevens werden gebruikt zonder de uitdrukkelijke toestemming van de verzoekende partij en deze gegevens niet eerlijk en rechtmatig werden verwerkt, nu deze gegevens werden gebruikt om de afkomst van de verzoekende partij te controleren en het verwerken van gegevens inzake geschillen voorgelegd aan rechtbanken of inzake administratieve sancties verboden zijn;
Dat tevens de art. 8 en 10 E.V.R.M. werden geschonden, die het recht op eerbiediging van het privéleven en het recht op vrije meningsuiting beschermen;
Dat de verzoekende partij van zodra mogelijk de bevestiging zal overleggen van zijn vrienden uit het Fedasil-centrum te Poelkapelle, die de teksten schreven op het facebookaccount van verzoeker;
Dat verzoeker slechts gedurende 5 maanden naar school is geweest in de school van Rezakhel;
Dat zijn vader door een commando werd vermoord ongeveer 3 jaar en 3 maanden geleden;
Dat de verzoekende partij contact zal opnemen met zijn moeder en hieromtrent de nodige documenten zal overleggen, ook betreffende de dood van zijn broer;
Dat de verzoekende partij afkomstig is uit Rezakhel in het district Azra van de provincie Logar, waar zijn familie nu nog verblijft;*

Dat hij in Batikot een 3-tal maanden verbleef en er vooral zorgde voor het wieden van het onkruid en er voor het overige cricket speelde;

Dat overigens verzoeker Batikot niet aanhaalde om hetgeen genoemd wordt zijn gebrekkige kennis omtrent Azra te verklaren: verzoeker, integendeel, heeft voldoende informatie verstrekt omtrent Azra, waar zijn familie thans nog verblijft;

Dat bij het nemen van de beslissing eraan voorbijgegaan werd dat verzoeker een lid was van een eerder welgestelde landbouwfamilie, die voornamelijk hasj verbouwde en waar de hulp van verzoeker bij het uitbaten van het landbouwbedrijf niet echt nodig was;

Dat het dan ook niet te verwonderen is dat verzoeker weinig afweet van de landbouwersstiel en alles wat daarbij komt kijken;

Dat er ten onrechte vermeld wordt in de beslissing dat de verzoekende partij geen medewerking zou verleend hebben tijdens zijn interview;

Dat weliswaar blijkt dat dit interview moeizaam verlopen is, maar dat dit blijkbaar niet alleen het gevolg is van de moeilijkheden die verzoeker ondervond bij het antwoorden, maar tevens vanwege de moeilijkheden waarmee de antwoorden werden geformuleerd en opgetekend;

Dat blijkt dat verzoeker naar best vermogen heeft geantwoord op de vragen van de Protection Officer en voldoende aannemelijk kon maken dat hij inderdaad afkomstig was uit Rezakhel;

Dat Rezakhel, maar ook Batikot, onveilige regio's zijn, waar de Taliban en Daesh de plak zwaaien;

Dat internationale rapporten bevestigen dat Daesh jongeren rekruteert in deze regio (Pajhwok Afghan News, 22-2-2017);

Dat deze informatie naadloos aanknoopt met wat verzoeker verklaarde aan de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien aan de Commissaris-generaal;

Dat verzoeker hic et nunc internationale bescherming nodig heeft en niet op een veilige wijze kan terugkeren naar Afghanistan, waar zijn leven in gevaar is;

Dat twijfel in het voordeel van verzoeker dient geïnterpreteerd te worden;”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*Daesh recruiting fighters in Logar's Azra district*” van Pajhwok Afghan News van 22 februari 2017.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

In zoverre verzoeker behoudens het zorgvuldigheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Rezakhel in het district Azra gelegen in de provincie Logar en deels in het jaar in Batikot, provincie Nangarhar te hebben gewoond en, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde recent verblijf in Afghanistan en zijn profiel, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) de beslissing van de Dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van zijn leeftijd aantoonde dat hij op 29 januari 2016 een leeftijd had die hoger lag dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, en uit het feit dat hij bij zijn asielaanvraag op 22 december 2015 verklaarde 16 jaar te zijn en hij ook een taskara neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 16 jaar in 2015 blijkt dat hij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden, conclusie welke niet enkel de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze aantast maar ook maakt dat er

weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van zijn taskara en ook het geloof in de authenticiteit van de andere door hem neergelegde documenten wordt aangetast, conclusie die nog wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Afghaanse documenten op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven, dat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten en dat er geen mogelijkheid is om er de authenticiteit van na te gaan zodat dan ook weinig waarde kan worden gehecht aan zijn documenten, waaronder de brief van Daesh en de malleks, (ii) hij bovendien uiterst vage en weinig coherente verklaringen aflegt over zijn taskara en hij er helemaal geen idee van heeft wanneer hij zijn taskara is gaan aanvragen, (iii) zijn verklaring dat hij in de lente is vertrokken niet strookt met zijn verklaring 50 dagen onderweg te zijn geweest, wat impliceert dat hij begin de herfst moet zijn vertrokken uit Afghanistan, (iv) vragen kunnen worden gesteld bij het door hem geschetste profiel van amper geschoolde landbouwerszoon, die enkel Pashtou spreekt maar deze taal niet kan lezen noch schrijven, daar deze bewering allermindst strookt met zijn Facebookgebruik gezien hij op zijn Facebookpagina zelf schrijft in en reageert op Dari/Pashtou teksten en zijn bewering dat hij steeds aan een vriend vraagt om de foto waar hij van houdt te becommentariëren niet geloofwaardig overkomt, en ook zijn verklaringen over de heer M.A., een persoon met een link naar Logar maar met heel wat hoog aangeschreven vrienden in Kabul incoherent en ongeloofwaardig zijn, zoals wordt toegelicht, (v) het vreemd is dat hij op het CGVS niet kan aangeven wanneer zijn vader overleden is, (vi) hij allermindst aannemelijk maakt dat hij zijn vader voor zijn dood hielp op de akker daar hij helemaal niets kwijt kan over de aardappelteelt, een van de gewassen die zijn vader teelde, (vii) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij als seizoenarbeider meehielp aan de graanoogst in Batikot, provincie Nangarhar daar hij niets kwijt kan over de graanteelt in Batikot en meer algemeen over zijn verblijf daar jaarlijks en (viii) hij amper kennis heeft van bepaalde gebeurtenissen die het leven van de inwoners Azra bepaalden in de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan, zoals de vele wegblokkades die de taliban hebben opgezet in de jaren voor zijn vertrek en de gevolgen hiervan, het feit dat de overheid in navolging van al deze blokkades 300 ton tarwe had verspreid onder de noodlijdende bevolking van Azra, het feit dat Niaz Mohammad Amiri, de gouverneur van Logar, vijf miljoen Afghani had achtergehouden dat door de vorige gouverneur voor de mensen in Azra werd opzijgezet, het feit dat de inzittenden van een vliegtuig dat was neergestort en die door de taliban waren meegenomen elf buitenlanders waren die pas na moeilijke onderhandelingen met behulp van plaatselijke malleks vrijwaren gekomen, het feit dat een tweetal jaar voor zijn vertrek op slechts een tweetal weken tijd maar liefst tweehonderd talibanstrijders en een tiental overheidssoldaten het leven lieten bij gevechten in Azra, vaststelling welke afbreuk doet aan zijn verklaring een vaste connectie met zijn district van origine te hebben, en ook zijn kennis over de belangrijkste figuren in zijn geboorteregio dermate tekort schiet om geloof te kunnen hechten aan zijn herkomst aldaar. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat verzoeker niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist maar verzoeker zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk maakt door geen duidelijkheid te scheppen over zijn voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan waardoor het Commissariaat-generaal in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, in welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft en verzoeker, door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt tot slot dat de door verzoeker neergelegde documenten niet in staat zijn om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 juli 2018 (CG nr. 1538024), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit en de regio van herkomst van de verzoekende partij houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn

bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn identiteit, zijn profiel, zijn scholingsgraad, zijn verblijfplaatsen en netwerk en middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Rezakhel in het district Azra gelegen in de provincie Logar en het grootste deel van het jaar in het district Batikot, provincie Nangarhar te hebben gewoond en er als seizoenarbeider te hebben gewerkt, en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op waar hij voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.7.1. Immers, waar verzoeker betwist dat de gegevens van zijn taskara niet juist zouden zijn en hij aldus de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij lijkt te betwisten, wijst de Raad erop dat in de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij van 3 februari 2016 het volgende wordt gesteld: *“(…) Overwegende dat de dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 29 januari 2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar; Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A.(…) S.(…) op datum 29-01-2016 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar.”* In zoverre verzoeker deze bevindingen in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij.

Gelet op de resultaten van voornoemd leeftijdsonderzoek, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende besluiten: *“Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 3 december 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u 29 januari 2016 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 22 december 2015 verklaarde 16 jaar en dus minderjarig te zijn en ook een taskara neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 16 jaar in 1394 AK (2015 GK), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden (stuk 1 & CGVS, p. 12). Deze conclusie tast niet enkel de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan.*

Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Er kan dan ook weinig waarde worden gehecht aan uw documenten, waaronder de brief van Daesh en de malleks.”

Verzoeker gaat er in het verzoekschrift overigens aan voorbij dat (i) hij bovendien uiterst vage en weinig coherente verklaringen aflegt over zijn taskara en hij er helemaal geen idee van heeft wanneer hij zijn taskara is gaan aanvragen en (ii) zijn verklaring dat hij in de lente is vertrokken niet strookt met zijn verklaring 50 dagen onderweg te zijn geweest, wat impliceert dat hij begin de herfst moet zijn vertrokken uit Afghanistan. De vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7.2. Verzoeker merkt daarnaast op dat de commissaris-generaal zijn beslissing grotendeels steunt op de gegevens afkomstig uit zijn Facebookaccount en argumenteert dat deze gegevens vallen onder de toepassing van de wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, die van openbare orde is, dat deze gegevens werden gebruikt zonder zijn uitdrukkelijke toestemming en deze gegevens niet eerlijk en rechtmatig werden verwerkt, nu deze gegevens werden gebruikt om zijn afkomst te controleren en het verwerken van gegevens inzake geschillen voorgelegd aan rechtbanken of inzake administratieve sancties verboden zijn, en dat tevens de artikelen 8 en 10 EVRM werden geschonden, die het recht op eerbiediging van het privéleven en het recht op vrije meningsuiting beschermen.

Verzoeker kan echter in zijn betoog niet worden gevolgd. De Raad wijst te dezen op artikel 57/7, §2 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen door de verzoeker om internationale bescherming en die niet persoonlijk voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bestemd, maar die publiek toegankelijk is, raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.”*

In de parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel wordt toegelicht: *“Artikel 57/7 wordt gewijzigd teneinde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe te laten sociale netwerksites, zoals facebook, te raadplegen en te gebruiken, zonder toestemming van de verzoeker om internationale bescherming, ongeacht of het CGVS of de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen lid is van de desbetreffende sociaalnetwerksite of niet*

Dit wordt bepaald in de nieuwe tweede paragraaf van artikel 57/7. Met “informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen” wordt niet alleen een facebookaccount als publiek medium bedoeld, maar eveneens bijvoorbeeld discussie- en internetfora die niet afgeschermd of beveiligd zijn. In bepaalde situaties kan het nuttig zijn om op voorhand, vóór het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvindt, informatie die via elektronische weg werd verstuurd of ontvangen door de verzoeker op te zoeken, zodat deze laatste hierover kan gehoord worden bij het daaropvolgende persoonlijk onderhoud. Indien de informatie later (na het persoonlijk gehoor) aan het licht zou komen, is er geen verplichting om de verzoeker andermaal op te roepen voor een gehoor teneinde hem te confronteren met de informatie die door de verzoeker via elektronisch weg werd verstuurd of ontvangen. Er is immers geen enkele bepaling die de Commissaris-generaal zou verhinderen om gebruik te maken van de informatie waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd.

Het gaat hier enkel om het voor iedereen publiek toegankelijke deel van sociale netwerksites, hetgeen conform de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens is (artikel 6, § 2, e) Privacywet). De verwerking van deze gegevens door het Commissariaat-generaal is immers noodzakelijk om belangrijke redenen van publiek belang. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde verder herhaaldelijk dat het Commissariaat-generaal gebruik mag maken van openbare of publiek toegankelijke gegevens van een facebookaccount, en dat dit geen schending uitmaakt van het recht op privacy, zoals onder meer bedoeld in artikel 8 EVRM (RvV nr. 82 384 van 4 juni 2012; RvV nr. 116 470 van 3 januari 2014; RvV nr. 141 224 van 8 januari 2014). De verzoeker kan immers informatie die hij niet met iedereen wenst te delen afschermen voor het publiek of op het privégedeelte van zijn facebookpagina plaatsen.

(...)

Artikel 124 van de wet betreffende de elektronische communicatie van 13 juni 2005 verbiedt iedereen om zonder toestemming van de betrokkenen met opzet kennis te nemen van het bestaan van informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd en die niet persoonlijk voor hem is bestemd. Diezelfde bepaling verbiedt het ook om dergelijke informatie, die met of zonder opzet werd verkregen, te wijzigen, te schrappen, kenbaar te maken, op te slaan of er enig gebruik van te maken.

Artikel 125 van diezelfde wet voorziet echter een aantal uitzonderingen, die het verbod van artikel 124 kunnen opheffen, bijvoorbeeld “wanneer de wet het stellen van de bedoelde handelingen toestaat of oplegt” (artikel 125, § 1, 1°). Om deze reden wordt nu bij wet bepaald dat de Commissaris-generaal informatie van alle aard die via elektronische weg is verstuurd of ontvangen door de verzoeker om internationale bescherming en die niet persoonlijk voor hem is bestemd, kan raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Deze bepaling heeft echter enkel betrekking op het voor iedereen publiek toegankelijke deel van sociale netwerksites.” (Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 137-138).

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt van informatie op Facebook die voor iedereen publiek toegankelijk is. Er is *in casu* dan ook geen sprake van een schending van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, noch van de artikelen 8 en 10 EVRM.

Waar verzoeker daarnaast stelt dat hij slechts gedurende 5 maanden naar school is geweest en dat hij zo spoedig mogelijk de bevestiging zal overleggen van zijn vrienden uit het Fedasil-centrum te Poelkapelle, die de teksten schreven op zijn Facebookaccount, brengt hij geen valabele argumenten die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *“Bovendien kunnen er heel wat vragen worden gesteld bij het door u geschetste profiel van amper geschoolde landbouwerszoon (CGVS, p. 3-5). Zo geeft u aan enkel Pashtou te spreken, maar deze taal noch te kunnen lezen noch te kunnen schrijven (CGVS, p. 2 & 6). Deze bewering strookt allerm minst met uw Facebookgebruik, gezien u op uw Facebookpagina zelf schrijft in en reageert op Dari/Pashtou teksten. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vaststelling zegt u dat u steeds aan een vriend vraagt om de foto waar u van houdt te becommentariëren (CGVS, p. 10). Vanzelfsprekend komt dit niet geloofwaardig over. Uw verklaringen over de heer M.(...) A.(...), een persoon met een link naar Logar maar met heel wat hoog aangeschreven vrienden in Kabul, zijn dan weer incoherent en eveneens ongeloofwaardig. In eerste instantie zegt u deze persoon pas te kennen sinds u in het opvangcentrum in België woont (CGVS, p. 8-9). U leerde hem kennen via uw vriend S.(...). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het CGVS op M.(...) A.(...) uitkwam wanneer werd gezocht op Facebook via het telefoonnummer van uw moeder, dat u opgaf bij uw asielaanvraag (fiche niet-begeleide minderjarigen, MINTEH), stelt u uw verklaringen bij en zegt u dat M.(...) A.(...) uw smokkelaar is (CGVS, p. 9-10). Geconfronteerd met de vaststelling dat deze persoon ook een foto van u postte, antwoordt u dat mensen nu eenmaal van anderen foto's posten, te meer omdat u gelukkig was dat u aangekomen was in België. Nochtans werd deze foto pas gepost op 16 november 2017, bijna twee jaar na uw aankomst in België. Ook roept het vragen op dat deze foto na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijderd werd van M.(...) A.(...) zijn Facebookpagina. De vaststellingen dat u verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling en duidelijk geen zicht wenst te geven op uw identiteit, brengt uw algemene ongeloofwaardigheid sterk in het gedrang.”*

2.7.3. De opmerking in het verzoekschrift dat zijn vader door een commando werd vermoord ongeveer drie jaar en drie maanden geleden, doet voorts niets af aan de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de sterfdatum van zijn vader niet kon inschatten ten opzichte van zijn vertrek uit Afghanistan, zelfs niet of het een jaar dan wel enkele maanden voor zijn vertrek was (notities persoonlijk onderhoud, p. 23).

2.7.4. Verzoeker voert voorts aan dat hij lid was van een eerder welgestelde landbouwfamilie, die voornamelijk hasj verbouwde en waar zijn hulp bij het uitbaten van het landbouwbedrijf niet echt nodig was zodat het dan ook niet hoeft te verwonderen dat hij weinig afweet van de landbouwerstiel en alles wat daarbij komt kijken. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zijn vader moest helpen op het land (notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Wat er ook van zij, dat verzoeker zijn vader niet zou hebben geholpen bij de aardappelteelt, verklaart nog niet dat hij helemaal niets weet te vertellen over deze teelt. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende wordt opgemerkt: *“Ook maakt u allerm minst aannemelijk dat u in eerste instantie uw vader voor zijn dood hielp op de akker (CGVS, p. 5) (...). Hoewel uw vader onder meer in Azra aardappelen teelde, kunt u helemaal niets kwijt over de aardappelteelt (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat uw vader dat deed, overtuigt vanzelfsprekend niet waarom u, de zoon die meehielp en er ook leefde, niets zou moeten weten van deze teelt. Straffer zelf, u weet zelfs niet of aardappelen al dan niet via zaad worden geplant of meer algemeen hoe hij dat plantte. De vaststelling dat u wel weet te vertellen over de hashteelt, doet hier geen afbreuk aan.”*

Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan verzoeker evenmin iets kwijt over de graanteelt in Batikot en meer algemeen over zijn verblijf daar jaarlijks: “(...) U verklaart dat u naar Batikot ging sinds u wat ouder werd (CGVS, p. 21). U hielp er vanaf de maand jauza (mei/juni) mee aan de oogst van het graan. Verwacht mag dan ook worden dat u zou weten wanneer het graan dat u jarenlang oogstte eigenlijk gezaaid werd, wat niet zo is (CGVS, p. 23). Over die negen maand in Batikot bent u vervolgens uiterst vaag en ontwijkend. Zo kunt u niet zeggen wanneer u eigenlijk aankwam in Batikot om er de graanoogst mee te verzorgen en op de vraag of u onmiddellijk kon starten met werken of er enkele maanden voordien al aankwam, zegt u dat u er zich niet bewust van bent, maar dat u “wat oogst deed en cricket speelde”. Nochtans verbleef u ook in de winter in Nangarhar, met uw moeder, maternale oom en grootmoeder (CGVS, p. 23). Gevraagd wat u daar dan deed in de winter, antwoordt u opnieuw weinig verhelderend dat u cricket speelde. Gevraagd wat uw moeder deed na de graanoogst zegt u dat ze voeding at en thuis bleef. U bent er zich niet van bewust of uw maternale oom er werkte (CGVS, p. 23). Vanzelfsprekend kunnen deze verklaringen over uw jaarlijkse verblijf in Batikot niet overtuigen. Nochtans haalde u net deze jaarlijkse trektocht aan om uw nihile kennis over Azra te vergoelijken (CGVS, p. 20).” Het hoeft geen betoog dat verzoeker er met de stelling “Dat hij in Batikot een 3-tal maanden verbleef en er vooral zorgde voor het wieden van het onkruid en er voor het overige cricket speelde” geenszins in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.7.5. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de opmerkingen dat hij wel degelijk voldoende informatie heeft verstrekt omtrent Azra, waar zijn familie thans nog verblijft, en dat hij aldus wel degelijk voldoende aannemelijk kon maken dat hij inderdaad afkomstig is uit Rezakhel, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar correct wordt vastgesteld dat hij amper kennis heeft van bepaalde gebeurtenissen die het leven van de inwoners Azra bepaalden in de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan, zoals de vele wegblokkades die de taliban hebben opgezet in de jaren voor zijn vertrek en de gevolgen hiervan, het feit dat de overheid in navolging van al deze blokkades 300 ton tarwe had verspreid onder de noodlijdende bevolking van Azra, het feit dat Niaz Mohammad Amiri, de gouverneur van Logar, vijf miljoen Afghani had achtergehouden dat door de vorige gouverneur voor de mensen in Azra werd opziggezet, het feit dat de inzittenden van een vliegtuig dat was neergestort en die door de taliban waren meegenomen elf buitenlanders waren die pas na moeilijke onderhandelingen met behulp van plaatselijke malleks vrijwaren gekomen en het feit dat een tweetal jaar voor zijn vertrek op slechts een tweetal weken tijd maar liefst tweehonderd talibanstrijders en een tiental overheidssoldaten het leven lieten bij gevechten in Azra, vaststelling welke afbreuk doet aan zijn verklaring een vaste connectie met zijn district van origine te hebben, en dat ook zijn kennis over de belangrijkste figuren in zijn geboorteregio dermate tekort schiet om geloof te kunnen hechten aan zijn herkomst aldaar. De uitgebreide motivering dienaangaande blijft aldus onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7.6. In de mate verzoeker nog opmerkt dat het interview moeizaam verlopen is, dat dit niet alleen het gevolg is van de moeilijkheden die hij ondervond bij het antwoorden maar tevens vanwege de moeilijkheden waarmee de antwoorden werden geformuleerd en opgetekend en dat het interview werd genoteerd in gebrekkig Nederlands, dat soms onbegrijpelijk overkomt, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat deze beweringen iedere grondslag missen. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten tijdens of na het persoonlijk onderhoud overigens opmerkingen met betrekking tot het verloop van het gehoor. Integendeel, wanneer verzoekers raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud het woord werd gegeven en gevraagd werd of hij nog iets wenste toe te voegen, verklaarde deze “Ik dank u voor geduld en professionaliteit” (notities persoonlijk onderhoud, p. 25). Verzoeker laat bovendien na om zijn beweringen in het verzoekschrift te concretiseren en hij toont dan ook op geen enkele wijze aan dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.7.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.7.8. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker zijn afkomst uit het district Azra gelegen in de provincie Logar niet aannemelijk maakt waardoor hij evenmin aantoonde deze regio te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt op zich niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Rezakhel in het district Azra gelegen in de provincie Logar, noch dat hij het grootste deel het jaar in het district Batikot, provincie Nangarhar zou hebben gewoond, noch dat hij afkomstig is noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Rezakhel, maar ook Batikot onveilige regio's zijn waar de Taliban en Daesh de plak zwaaien, kan deze appreciatie niet ombuigen daar verzoeker, zoals hoger reeds gesteld, zijn afkomst uit en verblijf in deze regio's niet aannemelijk maakt. De verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel "Daesh recruiting fighters in Logar's Azra district" van Pajhwok Afghan News van 22 februari 2017, waaruit blijkt dat Daesh jongeren rekruteert in deze regio, is *in casu* dan ook niet dienstig.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

M.-C. GOETHALS